

която въ този случай би трѣбвало да бѣде приложена. Защото, при една спогодба, по която бихме платили примѣрно 3 милиона златни франка по-малко, която би била по-благоприятна за държавата, ние бихме били повече атакувани, отколкото, ако бѣдемъ осѣдени по едно арбитражно решение да заплатимъ 3 милиона златни франка повече.

Нѣкой отъ земледѣлцитѣ: Че какво отъ това!

Министъръ В. Моловъ: Не можехме да вземемъ тая отговорностъ. Азъ не съмъ сигуренъ, че можеше да добиемъ този резултатъ.

Отъ земледѣлцитѣ: А-а-а!

Министъръ В. Молловъ: Азъ ви говоря за една база на третиране. Азъ ви казвамъ какво е предложението, какво сме предложили ние — да отидемъ до 3 милиона златни франка. Азъ помня думитѣ на Янко Стоянчовъ къмъ мене: „Направили сте грѣшка, че и по други дѣла сте се спогодили, макаръ че сте спечелили 5—6 или 10 хиляди английски лири за българската държава“. Арбитражниятъ съдъ по този случай се произнесе. На англичанитѣ стана известно, че ние не можемъ да дойдемъ до спогодба: тѣзи преговори не дадоха резултатъ. Това, което ви говоря, то е може-би едно предположение, защото тѣ отказаха. Посрѣдникътъ се надѣваше да дойде до една възможностъ, но тази надежда не се реализира. Следователно, трѣбваше да се изчака решението. Съвещанията започнаха на 30 юний и продължиха до 10 ноемврий. Решението ни бѣше известно отдавна. Когато стана известно това решение, трѣбваше да се уреди другиятъ въпросъ — плащането. Трѣбва да ви кажа, че съдътъ бѣше решилъ да опредѣли единъ точно опредѣленъ срокъ, докогато да се изпълни решението. Като ми се съобщи това, помолихъ да не се посочва срокъ, защото като министъръ на финанситѣ не знамъ до кога ще мога да разполагамъ съ едни опредѣлени суми, за да мога да го изпълня. Такъвъ срокъ не се постави, а се постави клаузата, че се заставятъ агентитѣ да съобщятъ незабавно за изпълнението на това решение. Минахме въ стадията на това изпълнение. Правителствата, които сполучиха по това решение, веднага пристѣпиха къмъ най-енергични настоявания, щото ние да го приведемъ въ изпълнение. Отъ 10 ноемврий, когато още бѣхъ въ странство, имахъ възможностъ да говоря и въ Форейнъ-Офисъ въ Англия и въ Външното министерство въ Франция, да говоря и съ членоветѣ на арбитражния съдъ и съ агента на френското правителство. Забавихъ тази работа до месецъ мартъ, когато единъ отъ представителитѣ на английското Финансово министерство ми даде опредѣленъ срокъ за изпълнението на